

„Isus Hristos este același, ieri, azi și în veci.“ (Evrei 13, 8).

SCRISOARE CIRCULARĂ - decembrie 1994

Vă salut din inimă pe toți în Numele scump al DOMNULUI și Răscumpărătorului nostru iubit, Isus Hristos, cu Isa. 40, 8b: „... *dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.*“

Cu capitoul patruzeci, proorocul Isaia ne face o introducere a Noului Testament. El arată spre slujba lui Ioan Botezătorul, care a pregătit în pustie calea DOMNULUI și în locurile uscate a netezit un drum pentru Dumnezeu nostru. Prin aceasta Răscumpărătorul este descris exact. Noi știm cine este El. Noi știm în cine credem.

Un glas i-a zis proorocului: „*Strigă!*“ — El a întrebat: „*Ce să strig?*“, pentru că un însărcinat al lui Dumnezeu nu poate să vestească pur și simplu orice.

Răspunsul sună: „*Orice faptură este ca iarba, și toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul DOMNULUI peste ea. — În adevăr, poporul este ca iarba.*“ Aici El prezintă omenirii caracterul ei trecător. Toți care sunt născuți în viața aceasta, înfloresc ca o floare. După copilărie urmează floarea tinereții, cândva în viață suflă vântul DOMNULUI peste om, și la sfârșit floarea se vestejește: floarea cade, și ultimele cuvinte sunt spuse în amintire: „... *căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.*“

Dar apoi proorocul ajunge la apogeul predicii sale și strigă: „...*dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.*“ În aceasta este ancorată credința adevăraților credincioși. Ei au acceptat conținutul divin al Cuvântului Său și astfel au parte de natura dumnezeiască și au primit viața veșnică. Apostolul Petru s-a referit la acest cuvânt din Isaia 40, când a vorbit despre nașterea din nou din sămânța nepieritoare, și anume prin Cuvântul lui Dumnezeu cel viu și veșnic.

El citează textul din Isaia până la expresia: „... *dar cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac.*“, și continuă cu afirmația: „*Și acesta este cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.*“ (1. Pet. 1, 23-25). Aceasta este vestirea Cuvântului apostolic-profetic, a Evangheliei lui Isus Hristos, unde Noul și Vechiul Testament sunt întotdeauna în concordanță.

A trăi personal ...

În toți anii aceștia de vestire a Cuvântului, și mai ales la scrierea cărții «**Apocalipsa — O carte cu 7 pecetei?**», am trăit și am simțit de repetate ori cum Duhul Sfânt mi-a arătat desfășurările dificile și a scos în evidență legăturile, care nu-mi fuseseră clare puțin timp înainte. Eu sunt conștient cu ce fel de gânduri se vor confrunta unii la citirea cărții amintite. Ei repetă un principiu vechi și cunoscut: „*Cuvântul vine la prooroc*“ — ceea ce este corect — și trag concluzia de aici că nimeni, în afară de un prooroc, nu are intrare în Cuvânt. Însă aici trebuie să întrebăm, *cum* a venit Cuvântul la prooroc? Nu a venit împărțit și rânduit, nu a fost ordonat, ci în totalitate. Proorocii vedeau în aceeași vedenie diferite evenimente, ca de exemplu prima și a doua venire a lui Hristos, și le-au scris în parte chiar în același verset. Așa găsim în tot Cuvântul profetic.

Abia învățătorii și apostolii din Noul Testament au putut rândui corect Cuvântul în lumina împlinirii și adevăririi lui. Dacă un rob al lui Dumnezeu, fie el și cel mai mare prooroc, ar fi însărcinat să facă totul singur, atunci Dumnezeu ar fi așezat cele cinci slujbe fără nici un rost în Biserică. Pavel nu a zis despre sine nicăieri că el ar fi prooroc, și totuși el avea o privire profetică largă, până la timpul sfârșitului și mai departe.

Către romani el a scris: „*Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu*“ (Rom. 1, 1). În a doua epistolă către Timotei, el amintește faptul că a fost rânduit ca predicator, apostol și învățător (2. Tim. 1, 11). Lui i s-a dat să rânduiască Cuvântul pe care l-au primit proorocii în Vechiul Testament în Evanghelia lui Isus Hristos al Noului Legământ, așa cum au făcut-o și ceilalți apostoli. Nici Petru nu a spus vreodată despre sine că ar fi prooroc, dar a scos în evidență de mai multe ori însemnătatea Cuvântului profetic, ca de exemplu când a scris: „*Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte ...*“ (2. Pet. 1, 19).

Diferitele slujbe ne sunt arătate mereu înaintea ochilor în creștinismul primar. În Biserica din Antiohia au slujit următorii prooroci și învățători: Barnaba, Simon numit Niger, Luciu din Cirena și alții (Fap. 13, 1). Apostolii Iuda și Sila sunt numiți prooroci (Fap. 15, 32). Și Agab a fost un prooroc (Fap. 21, 10). DOMNUL nostru a anunțat personal trimiterea proorocilor și învățătorilor: „*De aceea, iată vă trimit prooroci, înțelepți și cărturari ...*“ (Mat. 23, 34). În Efeseni 3 Pavel accentuează priceperea despre taina lui Hristos, „... *care n-a fost făcută cunoscut, fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul.*“ (vers. 4-5).

Pentru prezentarea planului lui Dumnezeu în toate amănuntele nu este necesară numai slujba unui prooroc deosebit, ci și cele ale apostolilor și învățătorilor; să ne gândim numai la prezentarea învățăturilor adânci ale apostolului în epistolele către romani și evrei, de fapt în toate prezentările ca învățător al Bibliei. Chiar și Petru a spus că în epistolele sale sunt lucruri grele de înțeles (2. Pet. 3). El le-a dat credincioșilor nu numai lapte curat, ci și hrană tare.

Fratele Branham era înainte de toate prooroc și evanghelist. El a fost un văzător, așa cum ni se spune despre proorocii Vechiului Testament (1. Sam. 9, 9). El a văzut desfășurări în vedenii și a primit prin inspirația Duhului Sfânt sensul celor văzute și apoi se pronunța asupra descoperirii primite. Timp de aproape 20 de ani slujba lui profetică infailibilă a fost o dovadă impresionantă. Predicile înregistrate sunt o mărturie directă. Slujba lui evanghelistică, după modelul apostolic, a fost confirmată de Dumnezeu pe deplin, chiar într-un mod supranatural.

Atunci când în urma unei invitații a vrut să meargă în Elveția, DOMNUL i-a vorbit astfel într-o vedenie: „Să nu treci oceanul pentru o singură adunare la Zürich, ci du-te la Jeffersonville și depozitează hrana.“ El relatează despre aceasta în mai multe predici. În același timp DOMNUL mi-a vorbit și mie: „Depozitează hrana! ...“ Și mărturia mea este cunoscută de la început în toată lumea. Eu nu am inventat-o cândva după aceea, ci a fost publicată în primul trimestru din 1963 în editura „Mehr-Licht“. Cine se gândește asupra lucrării de depozitare a hranei, va recunoaște în mod corect și contextul despre împărțirea hranei.

Dacă cineva pășește într-un depozit unde sunt depozitate alimente, atunci el nu vede acolo hrană pregătită și o masă bogată, ci numai rafturi pline. Poporul lui Dumnezeu nu primește în față un sac de făină, o ladă cu cartofi sau un ulcior cu untdelemn, ci masa este plină cu hrană pregătită, o hrană cu care se hrănesc credincioșii din bucatele binecuvântate ale casei Lui.

Și astăzi îmi mai sună în urechi cuvintele din gura fratelui Branham din 3. decembrie 1962: „Așteaptă cu împărțirea hranei până când vei primi și restul ...“ DOMNUL l-a însărcinat pe fratele Branham să depoziteze hrana *acolo*; El mi-a poruncit mie să depozitez aceeași hrană *aici*, pentru că așa i-a plăcut Lui, ca hrana tradusă în diferite limbi să fie împărțită în toată lumea. Exact șapte ani am primit predicile fratelui Branham. Trei ani înaintea plecării lui la DOMNUL, el mi-a zis: „Hrana care trebuie să o depozitezi este Cuvântul făgăduit și descoperit pentru timpul acesta și este înregistrat pe benzi.“ Așa a rânduit Dumnezeu totul: timpul a sosit și acest mesaj divin, Cuvântul făgăduit și descoperit, este vestit și răspândit pe întregul pământ.

Este adevărat că Dumnezeu a făcut de cunoscut prin slujba profetică întregul Cuvânt și toate tainele ascunse de la Moise până la Apocalipsa; la fel de adevărat este că DOMNUL însuși a făgăduit că va așeza un rob credincios peste «ceata slugilor», pentru ca el să le împartă hrana aceasta în mod potrivit la timpul hotărât. Deoarece totul, tot planul lui Dumnezeu a fost descoperit, DOMNUL a spus: „*Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale.*“ (Mat. 24, 45-47). Ne este de folos să recitim Cuvântul ieșit din gura DOMNULUI și să ne gândim asupra acestuia. În atotștiința Lui, El a știut și a planificat totul dinainte și lasă să se întâmple în acest fel. După cel mai important text din cap. 24, urmează cronologic venirea Mirelui în cap. 25, în care pregătirea fecioarelor înțelepte pentru ziua glorioasă, este de o mare însemnătate. Aici este vorba despre mana proaspătă duhovnicească, despre Cuvântul făgăduit și descoperit în timpul acesta pentru Mireasă, care devine Mireasa Cuvântului.

S-a întâmplat cu adevărat ...

După înmormântarea fratelui Branham, încă în aceeași zi, Duhul lui Dumnezeu a vorbit imediat de mai multe ori foarte clar în inima mea: „Acum a sosit timpul tău pentru împărțirea hranei.“ În ziua următoare i-am invitat pe mai mulți frați americani la o convorbire și am insistat ca predicile care erau până atunci numai pe benzi, să fie publicate și ca broșuri, urmând ca originalul să servească pentru traduceri. Astfel lucrarea a început, respectiv a continuat fără întrerupere. De remarcat în acest context este faptul că fratele Branham nu a spus niciodată că împărțirea trebuie să aibă loc din Jeffersonville sau din Tucson. Fratele Green a trebuit să-mi confirme cu ani în urmă, în sufrageria mea din locuința de pe str. Lech 7: „Frate Frank, tu poți să arăți o zi în care DOMNUL te-a chemat; așa ceva eu nu pot spune și nici un alt frate.“ După aceea a plâns și m-a îmbrățișat.

Atunci încă nu-mi era cunoscut cuvântul din Amos 8, 11, că Dumnezeu va trimite pe pământ o foamete după auzirea Cuvântului Său, și nici cuvântul din Matei 24. Nici despre însemnătatea tabloului, că Iosif a suferit atâtea și apoi în timpul foametei a trebuit să-i țină în viață pe acei care l-au trădat, respins și vândut, nu am avut nici o cunoștință în timpul acela. Eu mi-am îndeplinit această însărcinare dublă — mai întâi de a vesti Cuvântul lui Dumnezeu, și a doua de a împărți hrana — după cum am știut mai bine.

În paralel cu vestirea în toată lumea a Cuvântului, m-am îngrijit și pentru publicarea predicilor fratelui Branham în multe limbi. Ambele le-am lăsat așa cum au fost. Baza vestirii mele a fost și este numai Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, atât în predici cât și în toate publicațiile mele. Toate predicile fratelui Branham le-am lăsat așa cum au fost, fără să scot unele expuneri din context pentru a face învățături din ele. În toți anii aceștia am învățat să deosebesc clar între slujba profetică infailibilă care s-a împlinit ca «semnul lui Mesia», și ceea ce înseamnă când fratele Branham, la fel ca Pavel, spunea ceva de la sine. Apostolul scrie, de exemplu: „*Celor căsătoriți, le poruncesc nu eu, ci DOMNUL ...*“ și apoi continuă: „*Celorlalți le zic eu, nu DOMNUL ...*“ (1. Cor. 7. 10-12).

În prezentările din cap. 14 se simte cum apostolul pune toată greutatea divină pe prezentările sale inspirate. Aici sunt solicitați chiar proorocii și purtătorii darurilor: „... *să înțeleagă că ce vă scriu eu, este o poruncă a DOMNULUI.*“ (vers. 37).

În 1. Tim. 2 el amintește că voia lui Dumnezeu este ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. El continuă: „*Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc, și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli.*“ Desigur că și ceea ce a ordonat Pavel de la sine, a fost în voia lui Dumnezeu.

Apostolul mărturisește în 1. Tim. 1, 12: „*Mulțumesc lui Hristos Isus, DOMNUL nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, și m-a pus în slujba Lui.*” Pavel nu a avut numai o slujbă care corespunde cu cele cinci slujbe din Biserică, el era rânduit într-o slujbă care era legată direct de slujba DOMNULUI pentru mântuirea omenirii. Totuși el a deosebit între ceea ce putea să spună pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, deci ce a fost și este AȘA VORBEȘTE DOMNUL, și ceea ce a spus el ca bărbat al lui Dumnezeu pe baza cunoștinței sale. Noi trebuie să reținem pentru totdeauna: AȘA VORBEȘTE DOMNUL este numai ceea ce găsim ca AȘA VORBEȘTE DOMNUL în Cuvântul Său scris! Slujba lui Pavel a fost de însemnătate în istoria de mântuire, chiar dacă el a spus câteodată și ceva de la sine pe baza cunoștinței sale. Același lucru se potrivește pentru slujba făgăduită, incomparabilă a fratelui Branham. Învățăturile stabilite pentru Biserică la început, în timpul apostolilor, prin însărcinarea lui Dumnezeu, sunt valabile până la sfârșit.

Învățătură și cunoștință

Slujba fratelui Branham rămâne de neatins, deoarece este de însemnătate în istoria mântuirii, și pentru că a fost făgăduită pentru timpul sfârșitului. Se împlinește ceea ce i s-a spus lui în 11. iunie 1933, că acest mesaj actual al Cuvântului descoperit va precede a doua venire a lui Hristos. Așa după cum noi deosebim la Pavel între învățătură și cunoștință, trebuie s-o facem și la fratele Branham. Cu privire la cunoștință, apostolul spune: „*Căci cunoaștem în parte, și proorocim în parte*” (1. Cor. 13, 9). Învățăturile de bază stabilite despre Dumnezeu, botez, cină, înviere, răpire, etc. nu sunt lucrări în parte, acestea sunt lucrări fundamentale în Biserică. Când vorbește apostolul despre mâncare și băutură, despre ținerea zilelor și alte lucruri asemănătoare, atunci el folosește noțiunea „cunoaștere” și scrie: „*Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască.*” (1. Cor. 8, 2). Cunoștința poate fi diferită la bărbații lui Dumnezeu, pentru că aceasta este în parte. Dar învățăturile trebuie să fie pretutindeni și în toate timpurile la toți la fel.

În ceea ce privește învățăturile, fratele Branham le-a prezentat de la început în toată claritatea, fără nici o modificare. În ceea ce privește cunoștința despre diferite puncte, ca de exemplu cele 70 de săptămâni ale lui Daniel, el s-a exprimat diferit. Tot așa el a folosit în legătură cu Apoc. 10, 7 aproape întotdeauna pluralul, poate din cauză că în slujba lui ca ultimul mesager, este vorba despre dezvăluirea multor taine, începând de la căderea în păcat până la deschiderea peceților. Este o diferență ca de la cer la pământ între „taina lui Dumnezeu”, care este Hristos și ajunge la încheiere, și acele multe taine din Cuvântul și Împărăția lui Dumnezeu (Mat. 13, 10-11), care au fost ascunse și sunt descoperite.

În ceea ce privește cele 70 de săptămâni, eu am prezentat această temă cu conștiința împăcată înaintea lui Dumnezeu. Câteodată este suficientă o greșală în gândire, ca să ajungi deja la un rezultat fals. Cum poate, de exemplu, să fie rânduită slujba DOMNULUI nostru în prima parte din a șaptezecia săptămână, dacă aceasta începe abia două mii de ani mai târziu? Este corect că Mesia urma să fie ucis după 62 de săptămâni, cărora le-au precedat deja 7 săptămâni. Așa s-a și întâmplat. Astfel se împlinise partea respectivă, și timpul mântuirii pentru popoare a început. Direct după înviere, DOMNUL a dat porunca misionară să mergem în toată lumea ca să vestim Evanghelia, să fie învățate toate popoarele, etc. Cine citește fără descoperire, trece cu vederea că a șaptezecia săptămână nu a urmat atunci, ci poate fi numai acum în timpul sfârșitului.

Un domnitor va face un legământ timp de o săptămână (Dan. 9, 27) și la jumătatea ei îl va rupe, așa este scris. De aceea este imposibil să legăm prima jumătate de cele șaiszeci și nouă de săptămâni. Dacă Biblia spune că legământul va fi încheiat pentru o săptămână, și anume din inițiativa Antihristului, atunci așa trebuie să fie. Și dacă se spune mai departe, că acest legământ va fi rupt la mijlocul săptămânii, atunci nu poate fi altfel. Poate mai este nevoie de un învățător așezat de Dumnezeu, pentru a rândui corect tot ce a mai rămas deschis.

Judecare corectă

Ceea ce a spus fratele Branham, de exemplu, despre anul 1977, care a fost socotit de unii „comentatori” ca „super anul jubiliar”, nu ar fi fost așa de tragic, dacă unii frați ca Pearry Green, Joseph Coleman și mulți alții, nu ar fi făcut din aceasta o învățătură și dacă ei nu ar fi predicat literal „anul 1977”. Același lucru se potrivește și pentru alte puncte discutabile. Eu încă mai am casele în care rev. Coleman strigă: „Pe mine nu mă interesează dacă înainte sau după 1977, eu mă duc sus!” În cazul în care nu a murit încă, el mai locuiește astăzi în New York. Rev. Green m-a muștrat pentru că eu nu am acceptat anul 1977 ca fiind ultimul an. Prin harul lui Dumnezeu am rămas pe cuvântul că nimeni nu știe timpul și ceasul. El m-a acuzat că m-aș fi ridicat deasupra proorocului și susținea cu toată seriozitatea: „Prezicerea unui prooroc este egală cu o proorocie.” El a plecat de la mine cu soția și cele trei fiice, fără să-și ia rămas bun. Datorită unor incompetențe, astfel de citate au devenit învățături, și niciunul din frații rătăciți nu s-a corectat până în ziua de astăzi. Duhul înșelăciunii își bate joc de ei și ei nu-și dau seama de aceasta.

În mai 1976, când am trecut pe lângă casa de rugăciune, DOMNUL mi-a spus: „**Robul Meu, îndreaptă-te înspre terenul vecin, dedică-Mi-l Mie și construiește pe el, pentru că vor veni oameni din toată lumea ...**” Eu am rămas pe loc — era deja întuneric — m-am întors și am mers prin poarta care duce înspre parcare centrului comercial; pe terenul acela, am îngenunchiat în mijlocul tufișurilor și l-am predat DOMNULUI. Din 1977/78 stau

cele două clădiri ale misiunii pe terenul dedicat. Oameni din toată lumea vin, și poporul lui Dumnezeu din aproape toate țările este sprijinit de aici. Eu nu am putut să cred niciodată că în 1977 va fi sfârșitul pentru tot, iar după ce DOMNUL cerului mi-a dat o astfel de însărcinare la sfârșitul lui mai 1976, atunci și mai puțin. Mai sunt încă valabile cuvintele: „Lucrați până la venirea Mea!” și nimeni nu știe timpul.

Fratele Branham a spus unele lucruri, pentru ca toți care nu se țin de Cuvântul scris, să se rătăcească. Ei clădesc construcții fanteziste cu citate, fără să aibă baza biblică pentru așa ceva. Dar numai așa s-a putut descoperi sămânța discordiei. În predica lui „*Sămânța discordiei*”, fratele Branham a arătat înspre anumiți frați care ajung sub inspirație falsă, dar care își fac teze foarte smerite: „Au venit tot felul de lucruri posibile; noi trebuia să avem una și cealaltă și iarăși să formăm un grup. Cineva s-a ridicat și a zis: „El vine pe un nor alb!” Un altul a spus: „EL vine pe un cal alb!” Și deja s-au format două grupuri diferite. Ce este? A fost semănată contrazicere.” Prin aceasta dușmanul seamănă sămânța lui proprie de discordie ca la început, în forma cea mai religioasă. Astfel au luat ființă diferite grupuri în cadrul mesajului, făcând din citate învățături separate. Biblia este lăsată la o parte, iar citatele care se potrivesc în conceptul lor propriu sunt rupte din context și sunt înălțate ca fiind sfinte.

De exemplu, o parte susține învățătura că cele șapte tunete au fost deja descoperite; cealaltă parte, că tunetele vor fi descoperite înainte de venirea lui Hristos. Ambele nu vor să aibă nimic unii cu alții, se declară reciproc ca greșiți și nu știu că sunt amândouă sămânța împotrivorului, pentru că se află în afara Cuvântului, deoarece sămânța lui Dumnezeu este întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu. Bărbații de felul acesta, care se ridică cu alte descoperiri, sunt ei înșiși în neclaritate și seamănă în alții care îi ascultă și îi cred, aceeași sămânță de discordie. Noi nu vrem să amintim mai mult despre aceste învățături nebiblice, care mai sunt prezentate și au produs diferite tabere, pentru a nu ne face de râsul oamenilor.

Semnul clasic pe care îl poartă toate aceste persoane care nu sunt zidite pe teren biblic, este întotdeauna același: ei privesc înapoi și vorbesc despre ceea ce a făcut Dumnezeu în trecut — desigur numai prin prooroc — și ceea ce va face El în viitor, dar trec cu dispreț pe lângă ceea ce face El în prezent. Ei poartă cu toții atributele învățătorilor care se refereau la prooroci și s-au așezat chiar pe scaunul de învățătură al lui Moise, fiind totuși călăuze oarbe. Ei s-au despărțit ca sămânța a discordiei de trupul lui Hristos care rămâne în Cuvânt. Fratele Branham a spus: „Tot timpul se spune despre ceea ce a făcut Dumnezeu și ceea ce va face El. Dar ceea ce face El chiar acum, ei trec cu vederea. Astfel aducem contraziceri înăuntru.” Direct câteva rânduri mai departe bărbatul lui Dumnezeu a strigat: „Dumnezeu să ne dea bărbați care nu sunt legați cu altceva decât cu Dumnezeu și cu Cuvântul Lui. Bărbați care vorbesc adevărul. Exact de aceasta avem nevoie. Ce am făcut noi? Am semănat discordie. Noi am semănat vânt, acum recoltăm furtună.”

Multe vânturi de învățături au vâjâit peste țară în cei treizeci de ani! Suflete nevinovate au fost conduse în rătăcire, pentru că lor le-a fost predicat fără măsură un respect profund față de «prooroc», însă respectul față de Dumnezeu și de Cuvântul Lui a fost lăsat la o parte. Dar adevărații aleși nu pot fi duși în eroare. Ei știu că prima înșelăciune din grădina Eden a venit de la cel rău, prin care Cuvântul lui Dumnezeu a fost prezentat altfel decât cum ieșise din gura DOMNULUI. Ultima înșelăciune se întâmplă acum în ultima trezire, în același fel. Pavel scrie mustrător: „*Eu, cu privire la voi, am, în DOMNUL, încrederea că nu gândiți altfel. Dar cel ce vă tulbură, va purta osânda, oricine ar fi el.*” (Gal. 5, 10). Pentru cei înșelați mai există speranță, dar pentru înșelători, nu: „*Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate.*” (Iac. 5, 19-20).

Cei înșelați se simt eliberați să aparțină de o biserică sau comunitate. Ei fac ce vor și lasă nefăcut ce vor; ceea ce le spune lor personal Scriptura sau chiar «proorocul», nu este obligatoriu pentru ei.

Sămânța discordiei ne este descrisă concret în Sfânta Scriptură. Aceștia sunt oameni care umblă pe calea lui Cain. Aceasta înseamnă că ei sunt plini de ură, poartă în ei invidie și gelozie. În ochii lui Dumnezeu ei sunt ucigași și hoți. Ei nu au în ei dragoste frățească trăită în practică — ei iubesc în cuvinte și ucid cu faptele lor. După cum ne explică apostolul Ioan, ei iubesc în felul lui Cain, care era de la cel rău și l-a ucis pe fratele său. Ei predică și vorbesc despre dragostea desăvârșită, dar ei practică ură completă, ei zidesc dușmănia cea veche și pun iertarea și împăcarea în afara puterii. Chiar și mărturisirea lor de păcate se încheie în așa fel, încât alții să fie împovărați și învinuiți. Apostolul Iuda spune mai departe, că astfel de bărbați sunt încurcați în rătăcirea lui Balaam, aceasta înseamnă că se uită la o plată bună și se ridică împotriva slujitorilor rânduiți de Dumnezeu ca și Core. Toate aceste semnalmente sunt așa de vizibile, încât nici cea mai abilă mascare nu îi poate ascunde. De fapt fiecare se poate recunoaște aici, cine și ce este el însuși conform descrierii din Cuvânt.

Ceea ce a fost de la început și s-a repetat în fiecare trezire, trăim și acum. Fiecare trebuie să se întrebe unde stă, din care grupă face parte — și aici nu este valabilă mărturisirea cu buzele prin cuvinte trufăse, aici vorbesc faptele care se descoperă practic în viață. Cine este din Dumnezeu, recunoaște ce a făcut El, are parte de ceea ce face El în prezent, și are voie să trăiască ceea ce va mai face — până la desăvârșirea deplină.

Poziția corectă

Toți acei ce au fost chemați afară prin Cuvântul adevărului, rămân în concordanță cu Cuvântul scris și sunt sfințiți în el (Ioan 17, 17). Pentru Mireasa Cuvântului este clar că și cele șapte tunete trebuie lăsate în contextul în

care se află, și vor răsună numai atunci când DOMNUL se va descoperi ca Înger al legământului pentru iudeii deveniți credincioși, după încheierea slujbei celor doi prooroci în Ierusalim — cum am dovedit clar și în capitoul corespunzător din Apocalipsa. Ceea ce a vorbit glasul celor șapte tunete, nu are nimic de-a face cu Biserica-Mireasă, nu a fost voie să se scrie, nu a devenit o parte din Cuvântul proorociei și de aceea nu este rânduit pentru vestire. Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL în Cuvântul Său.

Fratele Branham a așteptat de la Dumnezeu lucruri mari care se vor întâmpla cu Biserica-Mireasă. El a pus în legătură așteptările lui cu Apocalipsa 10, referindu-se deseori la acest text, fără să facă însă o învățătură din aceasta. Această temă este răstălmăcită de către predicatorii care nu au fost chemați în slujba Cuvântului, spre propria lor pierzare. Astfel ei au posibilitatea să-și justifice tezele lor nebiblice față de ei înșiși și față de ascultători. Ei nu au nici un text biblic pe care ar putea să zidească, astfel ei se află în afara Cuvântului și în rătăcire. De altfel, fratele Branham a spus deseori că Mireasa se înalță în cap. 4 și se întoarce din nou în cap. 19 după nunta Mielului. El a mai arătat cum este corect, anume că DOMNUL va lăsa Mireasa la nuntă, vine jos ca Înger al legământului și se descoperă iudeilor conform cap. 10.

Eu îi acuz mai ales pe frații din SUA și Canada, care au vestit un om, ceea ce au făcut deja mai înainte adventiștii cu „proorocița” lor Ellen White, martorii lui Iehova cu „proorocul” lor Charles T. Russel, mormonii cu „proorocul” lor Joseph Smith și alții. Ei au pus greutatea centrală pe infailibilitatea unui om, de care au nevoie ca firmă de prezentare, deși infailibilitatea îi revine numai lui Dumnezeu singur. Atmosfera pe care o produc ei înșiși, apare ca „supranaturală” și este explicată ca fiind prezența lui Dumnezeu în adunare. Pe baza împuternicirii divine îi acuz în acest ceas serios și îi solicit pe toți păstorii numiți de la sine, să elibereze din robie poporul lui Dumnezeu în Numele DOMNULUI.

Sub firma numită „cele șapte tunete”, se mai produc multe nenorociri. Acolo este multă vorbă despre „descoperire”, despre „credință de răpire”, despre „taine”, dar pe care ei de fapt nu le cunosc. Dacă privim cu atenție, este vizibil că Satana îi înnebunește pe acești oameni. Mesajul de sfârșit a ajuns astfel să fie discreditat. Mulți căutători sinceri au fost respinși pentru că lucrurile care se învață nu le găsesc în Biblie și de aceea nu le pot accepta, dar prin aceasta resping slujba fratelui Branham în totalitate.

Cine citește întâmplarea din Ioan 12, 20-36, află că tunetele sunt identice cu glasul lui Dumnezeu, și anume în legătură cu judecata și nu cu răpirea. Isus a spus: „*A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului.*” Apoi urmează anunțul despre moartea Lui și rodul, despre viața nouă înmulțită care apare prin înviere. În mijlocul luptei, Fiul omului spune: „*Tată, proslăvește Numele Tău!*” Și din cer, s-a auzit un glas, care zicea: „*L-am proslăvit, și-L voi mai proslăvi!*” Norodul care stătea acolo, și care auzise glasul, a zis că a fost un tunet. Alții ziceau: „*Un înger a vorbit cu El!*” Isus a răspuns: „*Nu pentru Mine s-a auzit glasul acesta, ci pentru voi.*”

Glasul lui Dumnezeu care răsunase din cer, a fost în același timp un tunet real, auzibil, și tunetul era glasul lui Dumnezeu. În legătură cu aceasta DOMNUL a spus: „*Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.*” Când va veni DOMNUL ca Îngerul legământului și își va așeza picioarele Lui pe pământ și mare, va răsună glasul celor șapte tunete și atunci va începe timpul judecății îngrozitoare: tronul de har va deveni tronul de judecată. Foarte clare în această legătură sunt și textele din Iov 36, 33 și 37, 2-5 și altele.

Din experiență personală pot să mărturisesc că este o deosebire mare între «glasul lui Dumnezeu» care răsună ca un tunet, și «glasul DOMNULUI».

«Glasul DOMNULUI» l-am auzit de mai multe ori începând cu memorabila zi de 2 aprilie 1962, ca de exemplu în anul 1972 înainte de ora 5.00, în dimineața aceea în Marsilia, după ce în seara precedentă am fost întrebat despre cele șapte tunete. El mi-a poruncit de două ori: „**Robul Meu, ridică-te și citește 2. Tim. 4.**” Accentul era pe propoziția: „Predică Cuvântul!” Acolo mi-a fost arătat și confirmat de însuși DOMNUL, că este voie să se predice numai ce este în Cuvântul scris.

În anul 1975, DOMNUL mi-a poruncit de două ori, în timp de o oră, cu un glas auzibil: „**Anulează călătoria în India.**” După prima dată, mai eram încă nehotărât. Dar după a doua oară, am făcut-o. Circa 36 de ore înainte de zborul plănuț, am trimis telegrame fraților răspunzători, deși adunările fuseseră deja organizate. Mai târziu am aflat motivul, și anume că avionul cu care urma să călătoresc din Bombay spre Madras, a luat foc și toți cei 96 de pasageri au ars.

În același an DOMNUL mi-a vorbit în Edmonton, când am vrut să părăsesc camera pentru a merge la micul dejun: „**Robul Meu, Eu te-am rânduit conform Mat. 24, 45-47 ca să împarți hrana.**” În seara precedentă, Don Bablitz m-a întrebat care este slujba mea, spunând că slujba fratelui Branham este confirmată în Scriptură; și cum este cu slujba mea care de-asemena este cunoscută în toată lumea. Eu am putut numai să răspund, că de fapt eu dau mai departe ceea ce am primit de la DOMNUL. Până în ziua respectivă eu nu am știut ce este scris în textul biblic amintit, cu atât mai puțin că este vorba despre slujba mea.

În noiembrie 1978, DOMNUL mi-a vorbit într-o sâmbătă, înainte de masă, următoarele cuvinte: „**Robul Meu, cercetează Faptele apostolilor, dacă a fost vreodată rânduit pentru slujbă un bărbat împreună cu soția lui.**” Mulți frați cunosc împrejurările, prin care o pereche căsătorită și întreaga Biserică a ajuns într-o situație interioară critică din cauza unei proorocii false.

Din aceste experiențe avute pot să spun cu toată siguranța că «glasul DOMNULUI» este autoritar și puternic, și are un ton poruncitor ca al unui stăpân, are ceva definitiv în sine, dar nu are ecoul unui tunet. Eu mă gândeam de fiecare dată: „Dacă DOMNUL mai vorbește încă o dată, atunci lumea se oprește în loc.”

«Glasul lui Dumnezeu» este cu totul altfel. Eu l-am auzit o singură dată ca un tunet asurzitor, care a devenit tot mai tare în timp ce se apropia. Aceasta s-a întâmplat în zorii zilei de 16 iunie 1979 pe insula daneză Fanø. Când tunetul era aproape deasupra mea, a răsunat direct din el glasul mânios al lui Dumnezeu, în care fiecare cuvânt era ca ecoul unui bubuit de tunet. Fraza care era compusă din nouă cuvinte, mi-a trecut prin măduva oaselor. Pentru că tunetul și apoi glasul din tunet au venit din dreapta sus, eu am căzut prin puterea Cuvântului în stânga. Eu pot să înțeleg într-adevăr din experiență personală cele descrise până în detaliu în Biblie. Robii lui Dumnezeu nu presupun și nu speculează, ei trăiesc în viața și slujba lor aceleași experiențe care ne sunt relatate în Biblie.

Slujbe fondate biblic

Bărbații lui Dumnezeu din Noul Testament au trăit personal însemnătatea Cuvântului scris. Întreg Noul Testament se împlinește conform profeției biblice. Ioan Botezătorul putea să-și bazeze cu claritate slujba sa pe Cuvântul profetic (Ioan 1, 19-23). Isus a așezat tot ce s-a întâmplat cu El pe cei trei stâlpi ai Vechiului Testament: pe legea lui Moise, pe Psalmi și pe prooroci (Luca 24, 44-49) și le-a deschis astfel mintea ca să înțeleagă textele biblice care se referă la El. Petru a bazat lucrarea Duhului de Rusalii, de asemenea pe Cuvântul profetic (Fap. 2, 14-21). Apostolul Pavel s-a referit la Cuvântul profetic, atunci când Dumnezeu s-a îndreptat spre neamuri cu vestirea Evangheliei mântuirii (Fap. 13, 46-49). În Fap. 15 apostolul Iacov a întărit explicațiile lui Petru și a spus: „*Și cu faptul acesta se potrivește cuvintele proorocilor, după cum este scris*” (vers. 15). Nu trebuie să ne mire faptul că și slujbele deosebite sunt întemeiate în Sfânta Scriptură. De ce să-și schimbe Dumnezeu modul Său de a lucra? El rămâne același, tot așa felul Lui de a lucra cu slujitorii Săi și cu poporul Său. Toți să fie convinși că noi nu am urmat niște fabule înțelepte și nici speculații care atârnă în aer, ci am fost rânduiți de însuși Dumnezeu în planul Său de mântuire.

Dumnezeu face totul conform Cuvântului Său. Prin aceasta noi avem posibilitatea să recunoaștem lucrarea Lui și trebuie să luăm doar hotărârea dacă vrem să ne supunem voii Lui și suntem pregătiți să mergem pe calea Lui, sau dacă suntem nesupuși pentru că nu ne convine ce face El. Dumnezeu cercetează inima și rărunții, El cunoaște toate gândurile și zice: „*Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, — zice DOMNUL. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre. Căci după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri, și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.*” (Isa. 55, 8-11).

Dumnezeu se împotrivesc celor mândri, dar celor smeriți le dăruiește har, și anume celor ce se apleacă sub mâna Sa puternică și prin aceasta sub ceea ce face El.

Uniunea Europeană

Puterea Împărăției Romane apare din nou foarte vizibil prin Uniunea Europeană. Acum se alipesc de această Uniune și țările de odinioară din AELS (Asociația Europeană a Liberului Schimb), una după alta. Dacă nu reușesc la prima încercare, atunci se întâmplă la a doua încercare cu o majoritate covârșitoare. Așa am văzut nu demult în Austria, Finlanda și Suedia. Noi nu putem opri proorocia timpului de sfârșit. Totul se unește acum sub domnia spirituală a Romei. Interesant este la aceasta, că papa și ajutoarele lui se bazează pe așa-zisele apariții ale Mariei la Fatima în Portugalia din anul 1917 și pe ceea ce au spus copiii de păstori.

Cine citește publicațiile corespunzătoare ale demnitarilor catolici, înțelege ce înseamnă explicația că întreaga Europă este predată inimii sfinte a Mariei. Astfel este manipulată omenirea înspre închinarea în fața unei femei, așa cum s-a procedat în multe religii vechi. Citatele următoare clarifică aceasta: „PACE ȘI UNITATE. Condițiile de pace ale cerului sunt cuprinse în două: în rugăciunea rozariului și în predarea lumii la inima sfântă a Mariei. ... Pentru că lumea dorește unitate în toate, iar în ceea ce privește lumea, Domnul și Învățătorul vrea să aducă popoarelor lumii unitatea spirituală. Din cauza aceasta El trimite ... și pe Maria ca Doamna tuturor popoarelor.”

„În 24. 12. 1941 Papa Pius XII. a solicitat construirea unei Europe noi și a unei lumi noi.

În 20.03.1953 a ieșit proclamația: „Popoare ale Europei, uniți-vă...”

În 25. 3. 1957 a fost întemeiată Piața Comună Europeană.

În 12. septembrie 1958 a fost inaugurată de episcopul Montini o Madonă-Europa care poartă numele: „Iubita noastră Doamnă și stăpână a Europei.” Biserica catolică o vede pe Maria în chipul biblic al „femeii cu soarele” care poartă o cunună cu douăsprezece stele pe cap. Papa Ioan Paul al II-lea a spus: „Să ne întoarcem din nou privirea spre mama Răscumpărătorului lumii, femeia Apocalipsei tainice a lui Ioan, femeia învăluită în soare.”

În 16. 9. 1978 episcopul Dr. Graber a spus: „Eu am cerut o mariană internațională europeană... Noi ne rugăm în tăcere ca Occidentul să devină ceea ce a fost odată, un Imperiu Marianum.” Am putea enumera și alte citate mai departe.

Cele douăsprezece stele de pe steagul Europei confirmă dominația romano-catolică. La procesul politic de unificare se adaugă și cel religios, și astfel se lucrează la problema de a anula tot ce s-a întâmplat prin Reformă, pentru a le provoca protestanților un sentiment de vinovăție.

Protestanții nu mai protestează, multora le pare rău de despărțirea de biserică. Nici chiar demnitarii evanghelici nu mai cunosc evoluția propriu-zisă din primele secole al timpului creștin. Se pare că niciunul nu știe, că în primele secole, nici măcar nu a existat vreo biserică unitară a Romei, ci doar comunități locale și direcții de credință diferite. Abia prin Constantin a început procesul de unificare obligatoriu care a fost încheiat prin puterea statală în sec. IV și V. Biserica Romei nu a fost niciodată Biserica lui Isus Hristos.

În toate timpurile au existat comunități mici prin casele oamenilor. Întotdeauna au existat oameni care au avut o experiență personală mântuitoare și se numărau printre cei răscumpărați. Biserica lui Isus Hristos nu este o organizație care a fost supusă unor oameni pentru a fi călăuzită de ei, ci un organism viu care este supus doar lui Hristos, Capul, și urmează călăuzirea Duhului Sfânt.

Este foarte vizibil cât de deschis și normal se întâmplă totul. Chiar și caricaturistii necredincioși au câteodată o anumită inspirație: așa am văzut, de exemplu, o caricatură unde curva era cu pieptul gol și călărea pe fiară. Sub fiară se aflau picioarele celor doisprezece șefi de state care aparțin deja Uniunii, iar la coadă acei care vor să devină membri acum.

Presiunea va veni ...

Presiunea va fi exercitată asupra tuturor celor ce se împotrivesc acestui proces de unificare. Fanaticii religioși ca Jim Jones din Guyana, apoi David Koresh din Waco, Texas, și acum cei doi, Luc Jouret și Joseph di Mambro din vestul Elveției, au avut grijă să ajungă pe prima pagină prin faptele lor groaznice care au lăsat în urmă mulți morți; strigătul după un „control al sectelor” devine tot mai tare.

Presa și oamenii în general nu fac nici o deosebire între comunitățile creștine care au o viață normală, și oamenii stăpâniți de demoni. De multe ori oamenii care nu fac parte din bisericile de stat, sunt discreditați. Miniștrii se exprimă acum deschis pentru un control al statului asupra sectelor.

Cine a văzut imaginile de la locul tragic din Elveția, a putut să recunoască caracterul catolic al „Ordinului templului soarelui” cu altar, cruci și lumânări, etc. Dar astfel de devieri sunt luate ca motiv pentru a pune cercurile creștine în raza de observație a publicului. În orice caz noi ne putem aștepta, ca în ultima fază înainte de venirea DOMNULUI, când se întâmplă lucruri mari, așa cum spunea fratele Branham, să se exercite o presiune mare împotriva credincioșilor adevărați.

Israelul în lumina rampei

Poporul iudeu mai are un drum foarte greu înaintea lui. Tratatul asupra Ierusalimului sunt stabilite pentru mai 1996. Dar deja de acum s-au anunțat unele voci pentru dreptul de a hotărî, printre ei și șeicul Ikrima Sabri, imanul moscheii Al Aksa din Ierusalim. La un interviu, el a dat următorul text concludent pentru protocol: „Israelul poate hotărî ce vrea. Pentru mine și pentru toți credincioșii, anexarea israeliană a Ierusalimului este egală cu zero și nevalabilă. Nu Israelul, ci noi suntem stânca de care nu va trece nimeni. Noi palestinienii, suntem partenerii de discuție de care depinde totul. Israeliții sunt ultimii care au dreptul să hotărască peste Ierusalim. Nici Iordania nu are nimic de-a face cu Ierusalimul. Ierusalimul înseamnă religie și politică. Dacă noi nu primim înapoi drepturile noastre în Ierusalim, atunci procesul de pace se va prăbuși ca un castel de nisip — indiferent de câte tratate de pace au semnat israeliții cu arabii.”

Șeful OEP-ului, Yasser Arafat, a făcut următoarea declarație: „Ascultați-mă, Hussein și Rabin, Ierusalimul este capitala Palestinei, indiferent ce tratate au fost semnate în Amman sau altundeva. În lupta următoare este vorba despre Ierusalim. Voi credeți că aceasta este foarte departe. Dar noi credem că este foarte aproape.”

În procesul de pace este vorba, la sfârșit, numai despre Ierusalim. Acolo nu va fi liniște, cu atât mai puțin va fi pace. În Ierihon și Cisiordania, dealurile Golanului și fâșia Gaza se vor întâmpla în continuare incidente care vor apărea pe prima pagină a ziarelor. Rău este că toate aceste focare de criză se află aproape de Ierusalim. Gaza, care se află la 80 de km de Ierusalim, nu a putut fi cucerit atunci de seminția lui Iuda, după cum a ordonat Iosua (Jud. 1, 18). Dar totuși, conform făgăduinței din Țef. 2, 4-7, toată fâșia filistenilor va trece de partea casei lui Iuda, după ce totul se va încadra în ordinea dumnezeiască. „O Dumnezeule Israelului, ai milă de poporul Tău!” este strigătul rugăciunii noastre.

La încheierea anului 1994

Noi putem privi înapoi înspre un an binecuvântat. Dumnezeu a făcut mai mult decât ne-am rugat și înțelegem, mai mult decât ne-am așteptat. Cu sunetul clar al trâmbiței Evangheliei ajungem în toate colțurile pământului. Deseori eram obosit, dar de fiecare dată DOMNUL mi-a dăruit puteri noi.

În mod deosebit Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toți frații și surorile care se ocupă cu traducerea mesajelor în alte limbi, și tuturor celor care se ocupă de tipărire și expediere, indiferent unde se află. În mod deosebit ne gândim la fratele Alexis Barilier care poartă o răspundere mare pentru frații francezi, și la fratele Genton care face același lucru în limba italiană. Binecuvântarea se odihnește peste toți frații care lucrează împreună cu acei care sunt însărcinați într-adevăr de DOMNUL.

Noi ne gândim și la toți ceilalți frați de pretutindeni, ca de exemplu la Markku Vouri din Finlanda, care are o situație foarte grea. Domnul să fie cu el și să binecuvânteze lucrarea pe care o face cu toată dăruirea. Numele celor care lucrează în această mare lucrare a lui Dumnezeu, ar putea să continue. Cu ajutorul lui Dumnezeu noi suportăm și cheltuielile pentru tipărire din India, de pe insulele Filipine și Kenia, și ajutăm acolo unde este nevoie. Acolo unde sunt necesare mii de exemplare este mai convenabilă o retipărire în țara respectivă decât dacă am tipări și am expedia de aici.

Pe frații din Kinshasa îi muștrăm în DOMNUL, să lase lucrarea proprie și publicațiile proprii cu care vor să-și facă un nume și să se întoarcă la o apreciere proprie normală. Ceea ce avem noi nevoie acum, este cu adevărat o colaborare armonioasă a tuturor slujbelor în toate țările. Vai de acei, care din cauza unei cunoștințe aduc poporul lui Dumnezeu în necaz și îl dezbină, în timpul acesta atât de avansat și de serios! Adevărații slujitori ai lui Dumnezeu nu sunt nici certăreți și nici încăpăținați, și le lasă celorlalți libertatea duhovnicească proprie. Să nu uităm ce a scris Pavel: „*Încredințarea pe care o ai, păstrează-o pentru tine, înaintea lui Dumnezeu. ...*” (Rom. 14, 22).

În Centrul misionar din Krefeld, lucrul este în creștere. Pe lângă limbile slave a fost nevoie să se tipărească în măsuri imense și în limba rusă. Noi am trimis deja camioane cu literatură și Biblii în statele ruse. Pentru fratele Paul Smidt suntem mulțumitori în mod deosebit. DOMNUL îi permite să trăiască timpul în care poate să-i servească pe acei din cauza cărora a suferit din 1945 până în 1960 în urma războiului, a trăit în sărăcie și a fost chiar și în închisoare. Pentru fratele Russ și slujba lui neobosită aici pe plan local, suntem mulțumitori din inimă. Noi Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toți frații din toate țările lumii și ne bucurăm că acei care au fost chemați de El, își îndeplinesc slujba în unitate. Unii nici nu vor să fie amintiți cu numele. Și tuturor surorilor noastre care ajută zilnic la expediere, fie aici în Krefeld, în Elveția, în Italia sau altundeva, le spunem un mulțumesc din inimă.

Dumnezeu s-a îngrijit într-un mod deosebit ca toate cheltuielile să fie plătite la timp. Odată cu răspândirea lucrării cresc și cheltuielile în mod considerabil, dar îi mulțumim DOMNULUI că v-a dat la toți o inimă binevoitoare ca să ajutați la purtarea sarcinii. Nu poate să facă fiecare călătorii misionare, să traducă, să tipărească, să expedieze, etc., dar toți pot avea parte prin rugăciunile și darurile lor de ceea ce se face acum. Dumnezeu veșnic credincios vă va răsplăti credincioșia. El să vă răsplătească deja aici și apoi acolo după bogăția harului Său. Vă spun tuturor în Numele Lui: mulțumesc din inimă.

Anul 1995 se află înaintea noastră. Abia început, anul își ia zborul și se încheie mai repede decât am crezut. DOMNUL nu amână făgăduința Lui, dar El vrea ca și ultimii să fie salvați. Abia după aceasta se va închide ușa harului. În toți ai Lui, dorința devine tot mai mare și strigarea audibilă: „Vino în curând, Doamne Isuse!” Noi suntem cuprinși în mijlocul pregătirii, pentru că știm când vine DOMNUL, adică așa cum este scris, „*în ceasul în care nu vă gândiți.*” Aceasta înseamnă ca noi să avem grijă să fim tot timpul pregătiți. El, care a început în noi lucrarea așa de minunat, o va încheia pentru ziua Lui viitoare. LUI i se cuvine slava și onoarea!

Lucrând din însărcinarea lui Dumnezeu,

Fr. Frank

Înștiințare

Eu cred că noua noastră carte «Apocalipsa — O carte cu 7 peceti?» le va fi tuturor de folos. O vom trimite cu plăcere când va fi gata tipărită și dacă îi este pus cuiva în mod deosebit pe inimă de Dumnezeu să o dea mai departe, atunci să nu se facă anonim sau împotriva voii primitorului. Sigur este: cine aduce o astfel de carte într-o casă, din mâna lui nu va fi cerut sângele respectivului niciodată. Nu întotdeauna putem să dăm o mărturie personală, dar această carte ar putea fi o mărturie pentru cei interesați. DOMNUL să vă călăuzească după planul și voia Lui cea mare.